

LOV OG EVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 6

AUGUST 1993

29. årg

Vandre i Ånden!

Herrens miskunnhet er fra evighet til evighet.. mot dem som holder hans pakt og dem som kommer hans bud i hu, så de gjør etter dem.

Salme 103, 17-18.

Her har vi de to hovedpunkter som er forutsetningen for sann helliggjørelse. Så lenge en ikke er kommet inn i Herrens fredspakt, er alt en strever med for å bli helliggjort, bare dårskap og bedrageri. En må først bli benådet, lykkelig og glad og frigjort fra loven i sin samvittighet. Helliggjørelsens første vei og betingelse er å få fred og vennskap med Gud, og visshet om syndenes forlatelse. Først når hans uutsigelige nåde får virke i oss, kan vi elske og lovprise ham. Da skapes også trang- en til å gjøre noe for ham. Og skal vi vokse i helliggjørelse, er det nødvendig at vi blir i denne troens frihet, og ikke på nytt blir fanget inn under trelldommens åk. Vi må ikke begynne å søke rettferdighet og helliggjørelse ved loven, men stadig gi Lammet all ære. Ved troen er han blitt oss både til rettferdighet og hel-

liggjørelse, akkurat som det fra hans gjennomstungne side rant ut både blod og vann.

Dette er å holde hans pakt. Men vi vet at Herren har gjort to store pakter med menneskene. Den ene var lovens pakt, som satte grenser for menneskenes ytre liv, og som skal bøye og ydmyke Adams stolte slekt og drive den til Kristus. Den andre er nådens pakt, for å frelse dem som lar seg ydmyke. Å holde hans pakt betyr altså at vi ikke på nytt må gå inn under trelldommens åk, men være tro mot Frelseren. Han skal være vårt alt i alle, vår eneste og fullt tilstrekkelige rettferdighet og helliggjørelse. En slik nåde og salig frihet er mektig til å varme, oppleve og drive et menneske. Og alt det som gjøres ut fra en slik beveggrunn, er av tro.

C. O. Rosenius

For unge

Din nattverdgang

I dag vil jeg sende deg noen ord om den store forretten og den åpne tilgangen Herren Jesus gir alle de som tror på Ham - nemlig tilgangen til å nyte nattverden.

Nattverden er *påskemåltidet* i den nye pakt. På samme måte som Israelsfolket ved utgangen fra Egypten skulle slakte lammet, stryke blodet på dørkarmen, bake og ete usyret brød, og gjøre dette mens de gjorde seg klar til å dra ut fra Egypten for å vandre til Kana'an (2. Mos. 12) - slik skal alle som tror, ha et åndelig måltid i nattverden, til styrke på vandringsen fra jorden til det himmelske Kana'an. Vårt påskelam er Kristus (1. Kor. 5,7). Han er det Guds Lam som ble slaktet, dvs. som led døden i vårt sted for å gjøre oss fri fra Guds rettferdige dom, så vi skulle få nåde med syndsforlatelse i Hans navn.

Derfor er nattverden et *minnemåltid* om Jesus: vi minnes Ham, vi minnes Hans død, vi minnes at Han døde for syndene våre, og vi minnes at Han etter soningen for oss, nå lever og går i forbønn for oss hos vår himmelske Far. Fordi vi minnes Ham og Hans frelse, tenner vi gjerne lys på alterbordet - for ved lyset skal

vi minnes at «det skjedde i den natt Han ble forrådet».

Men nattverden er mer enn et minnemåltid. Det er den nye pakts måltid: brød og vin gitt oss av Jesus selv til tegn og pant på at den nye pakt fra Golgata tilhører alle som tar imot dette i tro. Da Jesus på Golgata gav seg selv for oss, så gir Han oss gjennom nattverden et pant på at vi er tatt med i Hans nådepakt, ved det at Han gir seg selv til oss.

Offeret Hans blir aldri i all evighet, gjentatt. For det er fullført en gang for alle. (Hebr. 9,25f.) Men Hans egen person er hos oss, Han er selv til stede for å bli ett med oss. Når Han derfor sier slik: «Dette er mitt legeme» - og vi får brødet, «dette er mitt blod» - og vi får vinen, da gjør Han dette for at det skal være fullkomment klart for oss at det er den samme person som en gang led døden i kjøtt og blod på Golgata, som nå gjør seg til ett med brød og vin. Og således tar vi i nattverden imot den forklarede og herliggjorte Jesus Kristus på en åndelig måte.

Når dette blir kalt «en sakramental spisen,» da mener en det at Jesus er tilstede og er nærværende i og med brød og vin i kraft av sitt eget

navn og sitt eget løfte - og det uten hensyn til om vi tror det eller ikke, uten hensyn til om den som deler ut er troende eller ikke.

Fordi det er et «sakrament», der Jesus selv er nærværende i og med sin person, derfor sier Skriften at vi må gjøre forskjell på nattverden og annen mat (1. Kor. 11,29). Og det vil si: Når en eter vanlig mat, tenker en bare på om kroppen har godt av det eller tar skade av det, om en er sulten eller mett osv. Men den som skal ete nattverd, han må tenke etter hvorledes hjerte og ånden hans er. Derfor sier Guds ord: «Hvert menneske prøve seg selv, og så ete han av brødet

og drikke av kalken.» (1. Kor. 11,28).

Hva skal vi da «prøve» når vi går til nattverd? Vi skal prøve oss selv på «synd og nåde» eller på «lov og evangelium». Dvs.: Vi skal la Guds Ånd få tale ut i vår samvittighet om vår egen synd, og ikke om andres. Vi skal sanne den synd vi således blir minnet om, og ikke stå imot noen minnelse om synd med falske unnskyldninger, og prøve om det er vårt ærlige forsett å bryte med vår synd.

For vi kan ikke vente at Gud skal tilgi oss synd om vi ikke i vårt hjerte gjerne vil bli kvitt den. «Dersom vi bekjenner våre synder, er Han trofast og rettferdig, så Han forlater oss syndene og renser oss fra all urettferdighet.» 1. Joh. 1,9.

Med dette vil Herren og si at når vi således kommer frem i lyset for Ham, vil Han holde fast ved løftene sine, gi oss en rett tro og styrke oss i nåden, så vi må eie barnekåret med syndsforlatelse.

Nå vet du kanskje, kjære venn, at når en således prøver seg selv, vil en stadig finne at en er helt uverdigg til å gå til nattverd. Og så blir en engstelig for å ta imot dette måltidet.

La meg si deg følgende: Du må ikke drive avguderier med nattverden, som om den henger så mye høyere enn Guds evangelium at den er stengt for deg. For med det spotter du Gud. Nettopp den som kjenner

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.
Eksp.: Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11,
3770 Kragerø, tlf. 03 99 08 45.

Alt som har med bladets ekspedisjon å gjøre, såsom tinging, oppsigelse og adresseforandring blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kasserer M. Frafjord
Postgiro 5 68 21 33.

Red. Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11,
3770 Kragerø, tlf. 35 99 08 45.

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Formann Karl B. Bø
Vistnesvn. 13, 4070 Randaberg, tlf. 51 41 87 46
Kasserer Margrete Frafjord, 4164 Fogn.
Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3204.10.10222

Bibelskolen på Fossnes
Fossnes, 3160 Stokke
Bankgiro 2490.45.39496
Postgiro 0825.0771534

seg uverdigg, er verdigg - dersom det er sant i hans hjerte at han gjerne vil hjelpes av Herren. Nattverden er gitt dem som tror evangeliet og søker frelse hos Herren. Ingen Guds nåde blir gitt til syndfrie, men all Guds nåde er for syndere. Dersom du derfor i ditt hjerte tror evangeliet og vet at det er for deg, så er også nattverden for deg.

Brødet og vinen i nattverden er et tegn og pant som Herren benytter til å gjøre deg viss på at Han mener deg, tilgir deg, og vil ha nettopp deg med i Golgatapakten. Så virkelig som brød og vin kommer i din munn, så virkelig og sant gir Herren deg forlatelse for syndene dine i nattverden. Og du har Hans nåde dersom du ikke mistror Ham, men tror Ham og holder inderlig fast ved det Han

lover deg. For «den som tror... har evig liv» (Joh. 3,36).

Hvor ofte skal en gå til nattverd? De første kristne gikk hver søndag. Du bør ikke gå for sjelden til nattverdbordet. Herren vil gjerne møte deg der. Og husk: der har du også et samfunn med andre troende som du trenger, skal du kunne leve et friskt, åndelig liv. Og hver gang du er med og tar imot nattverden, så er du også med på å vedkjennes Herrens død, vedkjennes din tro.

Glem ikke de ord som toner imot deg i nattverden:

«Velsignet er den som kommer i Herrens navn.» De ord gjelder på en særlig måte også deg, dersom du kommer dit på Herrens innbydelse og i Hans navn. Da blir du velsignet!

O. V. Sendstad. Fra (Mot Sentrum)

Jeg er livets brød

(Joh. 6,48)

Det er mange som søker åndelig liv i dag, men de «veier ut penger for det som ikke er brød og deres fortjeneste for det som ikke kan mette» (Jes. 55,2). En hovedgrunn til det er at de ikke vet hva det vil si å være en fortapt synder. De har ikke fått bruk for Jesus som deres

stedfortreder, for de kjenner ikke til hva det vil si å være fortapt.

De kan nok tale meget om hvor viktig det er å være en fattig synder, at en må ydmyke seg for Gud i bot og anger. Ja, det er knapt noen som taler mer om dette enn slike. Men for mange av disse er selve syndser-

kjennelsen, angeren og sønderknuselsen deres himmelstige, om ikke deres stige opp til Gud, så stigen ned til dem, som Gud skal komme på og gi dem sin nåde på. Angeren blir nådestolen som Gud skal tale til dem på og gi dem sin nåde fra.

Så blir det å være en synder noe fromt, å være sønderknust blir et ideal som en må strebe etter. Jo mer begredelig en kan bli og jo mer en kan beskrive sin egen syndejammer, jo bedre beredt er man til nåden. Tollereren i tempelet, den fortapte sønn, blir begge idealer. Vi ser ikke lenger deres fordervede hjerter, men bare helgener vi skal ligne. Beretningene bringer ikke lenger trøst til sårede hjerter, men bare et nytt ideal av ydmykhet vi må strekke oss etter.

Men skal vi da ikke omvende oss, ydmyke oss, angre våre synder og gjøre bot? Visst skal vi det! Og den kristne som ikke gjør bot, bøyer seg for lovens dom og innretter sitt liv etter Guds ord, han vet ennå intet av gudsfrykt og levende kristendom. Du som vil være en kristen uten å ville høre Lovens ord, uten å ville omvende deg og leve etter Guds bud og formaninger, du er ingen kristen, det er klart ifølge Skriften.

Men du som er ærlig mot deg selv innfor Guds ord. Du som vil omvende deg og ydmyke deg. Hvordan har du lyktes med omvendelsen din? Hvordan har det gått med deg,

har du blitt ydmyk? Har du blitt sønderknust slik du ville det? Eller kjemper du enda for å nå bunnpunktet, det punktet der alt skal snu og du skal bli tatt til nåde av Gud.

Til deg som mener deg å ha nådd dette punkt, vil jeg si: Det finnes ikke noe slik bunnpunkt, det er ikke noe sted det går opp igjen. Omvendelsen, sønderknuselsen, ydmykelsen har bare én vei: stadig dypere ned! Du som ennå sliter med å bli rett omvendt og som ennå mener at det står noe igjen i din omvendelse, til deg vil jeg si: Hold fram! Skriften maner oss til å ydmyke oss og angre våre synder og bedre våre veier. Så hold fram med det, selv om du vet at du aldri når fram til veiens ende, for den veien har ingen ende slik du tenker. For du skal vite det, du blir ikke frelst på den veien! Men hvis du er sann i mot deg selv, så er det din erfaring på omvendelsens vei: Det er ikke stoff i meg til å være en kristen!

Og det er en nødvendig erfaring. Og det er ingen engangserfaring. Det er noen som taler om sin omvendelse som om det var et tilbakelagt punkt i sitt liv. Men når Skriften sier: Omvend dere!, så taler den ikke om en engangsopplevelse, men om en daglig omvendelse. Boten følger en kristen hele livet. Daglig gjør derfor også den kristne denne erfaring: Det er ikke stoff i meg til å være en kristen.

Omvendelsens vei har intet bunnpunkt, ingen ende. Jo lenger en lever med Jesus, jo mer får en erfare det. Dypere ned, verre og verre, ser mer og mer av hjertets dynd - ikke med den falske ydmykhets hovmodige følelse og skryt av sin egen uverdighet og sønderknuselse, men med den fortvilte og gruelige erfaring av hjertets forderv. En snakker ikke høyt om dette! En skammer seg for Gud og mennesker, og ønsker av alt i livet at ingen får kjenne en slik, at ingen får vite hvor dårlig stelt det er med en. En trodde da en begynte på veien at en skulle nå bunnen og så skulle det gå oppover, men så har en til sin stadige fortvilelse og sorg, som sin daglige plage, fått erfare det stikk motsatte. En er ikke gudfryktig, en angrer ikke som en skulle, en reddes ikke for synden som en skulle, men lokkes av den og faller igjen og igjen, en er likegyldig og sløv. Så mye en har fått erfare av Guds nåde og kjærlighet, så går en like fullt hans bud imot og kjenner *det* som sin lyst som en skulle hate, og hat og ulyst og likegyldighet mot det som en skulle elske.

En har tryglet og bedt Jesus om hjelp og kraft, men det har bare blitt verre og verre. En har begynt å se det i øynene at jeg mangler viljen og det sanne alvor. Så om Jesus er aldri så sterk, så er det intet hos meg han får styrket. Jeg har verken virkelig

vilje eller trang eller alvor. Å, om jeg bare hadde vært av et annet materiale! Hvem skal fri meg fra dette dødens legeme?

Vi leste her Jesu tale om seg selv som livets brød. Vi taler ofte om at Guds ord er brød. Det styrker vårt åndelige liv og gir oss krefter og ny næring på livsveien. Det kan være sant nok, men det er ikke slik Jesus taler her. Han er ikke bare livets brød i den forstand at han gir næring og styrke til vårt åndelige liv. Jesus er livets brød i dypeste forstand. Dette brødet styrker ikke bare et eksisterende åndelig liv, men dette brød er *selve livet!* Ser du forskjellen på det? Jesus er ikke kommet for å hjelpe og styrke deg i ditt åndelige liv som du allerede har. Nei, han er kommet for å være ditt liv og bare gjennom ham kommer det åndelig liv i deg. *Bare i den grad du eier Jesus, bare i den grad har du åndelig liv!*

På omvendelsens vei skal du komme til den erfaring at åndelig liv ikke *kan* skapes ut av ditt liv, dødens legeme. Og har du ikke erkjent det, så er du ennå ikke rett omvendt. Så kommer Jesus og sier at han er livets brød. Å, så mange har hørt disse ord av Jesus, og så søker de Jesus for å spise og få liv. Når Jesus taler om brød, så tenker de med en gang på det Jesus skal gi dem og virke i dem av kunnskap, opplevelser, nådega-

ver osv. Og så gir de ikke akt på at Jesus sier: *Jeg er* livets brød. Jesus ikke bare gir livets brød, men han *er* livets brød. «Det brød jeg vil gi, er mitt kjød, som jeg vil gi for verdens liv». Og Jesus fortsetter og sier: «Sannelig, sannelig sier jeg dere: Dersom dere ikke eter Menneskesønnens kjød og drikker hans blod, har dere ikke liv i dere».

Åndelig liv, liv i Gud, det er knyttet til Jesu kjød og blod. Hør disse ord av Jesus og legg deg dem på hjerte. Du som gjerne vil være en kristen og høre Jesus til, gi akt på hvor du får liv henne. Livet oppstår ikke i deg, men det er i Jesus, og det kommer bare til deg i den grad du tilegner deg Jesus. «I ham var liv», sier Skriften (Joh. 1,4). Og livet, det evige liv og alt åndelig liv, det kan aldri løsrives fra Jesus. Bare i den grad du tilegner deg Jesus, bare i den grad blir livet ditt, får du liv inne i deg.

Og når Jesus taler om å tilegne seg ham, så taler han på en helt bestemt måte. Han taler om å «ete hans kjød og drikke hans blod.» Han taler om det kjød som han «gir for verdens liv». Vi forstår av uttrykksmåten og sammenhengen, at Jesus taler om forsoningen og seg selv som vår stedfortreder. Det er som Stedfortrederen Jesu kjød og blod er liv for oss. Han er en soning for alle

våre synder og har den rettferdighet som gjelder for Gud i sin person.

Og så taler Jesus om at vi skal ete hans kjød og drikke hans blod. Det som du spiser, det blir opptatt i deg og blir ett med deg. Slik, sier Jesus, skal du tilegne deg meg. Det er først når du har tatt imot Jesus som din stedfortreder, slik at hans kjød er ditt kjød og hans blod er ditt blod, at Jesus blir deg til frelse og evig liv.

Det er ikke nok å ha kunnskap om Jesus, vite hvem han er og hva han har gjort. Å ha kunnskap om Jesus er ikke det samme som å eie Jesus. Har Jesus blitt din, slik at hans død er blitt din død, og hans liv er blitt ditt liv? Er Jesu kjød ditt kjød og hans blod ditt blod? Er Jesus din frimodighet for Gud, er det hans kjød og blod du viser til, trøster deg til? Er Jesus din ros, din ære? Tenk at Jesus vil at du skal få tilegne deg ham med alt det han er og har gjort for deg, slik at det blir ditt, slik at du har soning for alle dine synder og er hellig, ren og rettferdig - fordi Jesus er din.

Så er ikke omvendelse at du i deg selv blir bedre, men at du i deg selv får se deg som den du er, uforbederlig. Og så får du se en som er bedre – i ditt sted. Og i den grad du tilegner deg hans rettferdighet og har den som din eneste verdighet og ros for Gud, i den grad vil han i deg virke et nytt liv og vinne skikkelse i deg. Så

er og forblir du den samme, uten stoff til å være en kristen - ja, det vil oppleves verre og verre jo mer du lever med Jesus, du vil se mer og mer av hjertets dynd. Men samtidig som du slik mister *ditt liv*, så skal du få finne *livet* i Jesus. Han er ditt liv,

han er det for Gud, og om du selv ser lite av det, så er det etter Guds ord; han vil leve sitt liv i deg, et liv som bærer sine frukter, ham til ære og pris.

Per Bergene Holm

Han gir den trette kraft

Hvem av oss har ikke vært trett? «Nå er jeg trett,» sa du, og så satte du deg ned for å hvile litt. Om *dagen* venter der et eller annet sted en lun plass til deg, for å vederkvege deg med sin hygge eller stillhet, og om kvelden har du din bløte seng, som byr ditt trette legeme hvile. Det finnes neppe noen større nytelse enn nytelsen av hvilen etter slitsomt arbeid, som har tatt på kreftene, så de trenger til å fornyes.

Ofte kan det riktignok være vanskelig å finne den nødvendige hvile med ny kraft, særlig når ens arbeid består i brysomt tankeslit. Da kan nervene ofte dirre lenge etter arbeidets opphør, så det tar tid før hvilen kommer med sin kraftfornyelse. Men som regel kommer hvilen dog, og dermed kraften. Og hvilen er søt og god, så man snart kan ta fatt på ny. Skjønt det nå egentlig ikke er det jeg særlig vil dvele ved, kan jeg dog ikke unnlate den bemerkning, at

desverre kan få mennesker takke vår Gud for at Han forunner dem det gode som kalles hvile og ny kraft i den forstand.

Men således skifter livet daglig, ja, for hver time med tretthet og hvile og ny kraft. Den som aldri er trett, går snart til, og den som alltid hviler, råtner opp.

Skjenker du Gud ennå en tanke, så vil du også føle at du skylder Ham takk, fordi Han også gjør imot deg etter sitt ord: «Han gir den trette kraft, og styrker den som ingen krefter har.» Og dog forstår du, at Gud vil si oss noe mer med sitt ord, at Han tenker på en tretthet, vi i allminnelighet, ikke tenker på, og like så på en kraft, som Han ikke har nedlagt i vår natur, men som Han gir i en annen betydning, ikke ad naturens veier, men ad sin nådes veier. Det er særlig dette siste jeg gjerne vil tale litt med deg om.

I allminnelighet står våre krefter i

et noenlunde passende forhold til vårt arbeide. Og så lenge dette forhold er så noenlunde i orden, er det heller ikke noe i veien. Vi blir trette etter måte, og vi får også krefter etter måte. Men så snart arbeidet overstiger våre krefter, så kommer det en tretthet over oss som er for tung for mang en. Han kan ikke bære den lenger, kan ikke selv fremskaffe ny kraft, og så blir det kun to veier: enten gå til grunne, eller Gud griper inn med ny kraft og styrke.

Vår Gud hadde engang en profet. Han het Elias. Denne profet sendte Gud med sitt ord til sitt folk. Med dette Guds ord forkynte og fullbyrdet denne profet Guds straffedommer over folkets ugudelighet, og med dette Guds ord tilvendte han folket atter Guds nåde. Han gjorde så kraftige gjerninger i folkets påsyn, at de vendte om - det mente han da - og så kom katastrofen: En kvinne, Jesabel, fikk lov til å forfølge og jage ham nesten til døde, så han ute i ørkenen forlatt og forhatt brøt sammen under en busk og sukket til Gud: Ta mitt liv, la meg dø, alt er spilt, jeg er ene tilbake, de tjener alle Baal, la meg dø. Han var blitt dødstrett. Arbeidet han hadde påtatt seg, gikk over hans kraft. Skuffelsen ble anledningen til sammenbruddet.

Skulle ikke også du kjenne til skuffelser, som gjør livet utålelig for deg, som gjør deg livstrett, ja, døds-

trett!? Skuffelsenes opprinnelse kan jo være mangfoldige. Jeg tenker på en kvinne, som lå dødsmerket på sitt sykeleie. Hun slet med sin sykdom og sin synd; hun kunne ikke tro og glede seg til å dø. «Å, jeg er så forlegen med meg selv,» sa hun, og så ba hun til Jesus, hun ikke riktig kunne tro på. Og vi som satt ved hennes leie, kunne ikke gi henne den kraft hun lengtet etter. - Jeg tenker også på en ung mann, som gjerne ville leve et rent, sedelig rent, liv, men formådde det ikke. Han fordømte seg selv og hele sin gudsdyrkelse med kamp og tro på Guds nåde, som lutet hykleri. Han hverken gad lese i den Hellige Skrift eller be til Gud.

Slik kjenner jeg ikke så få, som, skjønt de ikke er av de store skikkelser som Herrens profeter, men ganske allminnelige mennesker, dog er blitt skuffet like så dypt og rystet til dødstretthet i slitet med synd og død. Således er det gått mange mennesker, og går det ennå mange, skjønt det, hva forholdene og livsveiene angår, kan se såre forskjellig ut. Men skjer der dette, at deres livsarbeide i ånd eller legeme berører seg med Guds evighet eller Hans evige hellighet, så kjører de trett, de gir opp. - De likeglade tenker i øyeblikket ikke så meget på. -

Til tider kan det synes en rent ut uforståelig, hvorfor noen mennesker skal ha det så strengt, og det ikke

blott en gang i livet, men ofte, mens andre synes ganske ukjent med denne dødstretthet og maktesløshet. Men jeg har lært en ting, og den er jeg meget takknemlig for, nemlig, at det er Guds hemmelige finger som er med i spillet. Han hitfører slike tilstander i menneskers liv, at de kun ser mørke og død omkring seg og ikke lengre øyner noen utvei eller hjelp, for at det herved kan skaffes plass for Gud og Hans hjelp. Jeg tror, at ingen synder på jord atter lærer sin Gud å kjenne, så han kan tro på Ham, uten i sådanne forhold, hvor intet annet mere er å se. Derfor kommer den tilstand som betegnes som tretthet og kraftesløshet, som kun Gud og ingen annen kan ta seg av. Og Han tar seg av den!

Skulle vi så ikke snarere glede oss over denne tretthet, istedet for å føle oss på undergangens rand!? Og dog, hvor denne tretthet ikke er et kunstprodukt, men ekte, dvs. skapt av Gud, sukkes der, «min sjel er bedrøvet inntil døden.» Det kan ikke ved menneskelig evne skapes lys av mørket, eller kraft av tretthet.

Nettopp av denne siste årsak, at intet menneske kan omskape denne tretthet til kraft, denne kraftesløshet til styrke, dette mørke til lys, sier vår Gud til deg: «Han gir den trette kraft og styrker den, som ingen krefter har.» Å ingen krefter mere ha, er ikke rart. Men således skal det være,

når vår Gud, den levende Gud, som har skapt deg, atter vil åpenbare seg for deg - ikke som dommer - men som din Frelser. Han fører i dypet, inn i kraft- og maktesløshet, i den ydmykelse vi ikke holder av.

Jesus sier en gang, at ingen kan komme til Ham, uten Faderen drager ham. Når Han er kommet for å søke og frelse de fortapte, da er det disse, som ble kraftesløse.

Når nå Gud således går sin underlige frelsesvei med deg, da tilstøter deg gjerne en ulykke mere: Din kraftesløshet gjør deg skyldig for Gud. Hva så enn anledningen er til din tilstand, så kan du tross alt slit i lidelser, ikke komme din Gud i hu uten den bekjennelse, at du ikke har fortjent bedre; ja, om Gud ville handle etter rett med deg, da ville det gå ennå verre. Møter deg dødstrette menneske, så et sådant ord, at Han gir den trette kraft og styrker den, som ingen krefter har, så forstår du, at dette ord er et nådens ord og Guds hjelp, Hans nådes hjelp. Kom det i hu, så du ikke farer vill i din forventning av Guds kraft og styrke.

Det er nemlig slett ikke avgjort, at Han gjør etter din forventning og dine savn. Muligvis ser Gud, at det er deg gagnlig å holdes nede i tretthet og kraftesløshet, i skuffelse eller fall, og du må nøyes med den hjelp, som blir en hjelp for evigheten,

nemlig at du tror Ham, og vender din forventning til Hans evige løfter.

Når Han f.eks. gir deg kraft til å bære ditt livs skuffelse, så du klynger deg til Ham i forventning av Hans nådige løfter om et evig bedre gode, eller når Han gir deg styrke til, etter alle dine fall og med dem å fortrøste deg til Hans renselse i evigheten, så gir Han etter sitt ord sin nåde. Det Gud gir et syndig menneske til timely og evig hjelp, er nåde.

Når jeg nå står overfor det jeg ikke kan make, så ber jeg til min Gud. I min bønn sier jeg Gud, hva Han visste i forveien og det endog bedre enn meg. Så venter jeg at Gud gjør etter mitt begjær og derved gjenreiser mitt kraftsløse mot. Gud har ofte gjort som jeg bad, men ikke alltid. Derimot har Han alltid gjort, som Han sier, gitt kraft og styrket den som ingen krefter har.

For hva er i grunnen Guds gave, om ikke dette, at du atter kan tro Ham, som Han taler i Skriftens ord. Den som kan tro Skriftens ord, har fått Guds kraft og Guds styrke, selv om skuffelsen eller fallet, fattigdom, slit, byrde og sykdom forblir. - Det vi skal, er jo ikke å få lykken med oss, eller bli rike og strutte av sunnhet og all slags velvære, men å tro vår Gud og Hans Kristus, å ta og gjemme Hans ord dypt i vår ånd og ikke slippe det igjen. Og den som blir istand til det, han har, som alt

sagt, Guds kraft og styrke. Vår synd er vår maktesløshet, vår tro på Hans ord, Hans styrke.

Det har så ofte hjulpet meg å høre Paulus tale om den ting. Tornen i kjødet gjorde ham maktesløs. Om vi muligens ikke forstår, hva han antyder med «torn i kjødet,» så forstår vi at Paulus var maktesløs, uten kraft og styrke. Men hva svarte Herren ham på hans bønn, og det vil dog bety noe, når Paulus ber tre ganger om en ting!? Herren svarte: Min nåde er deg nok, for min kraft fullendes i maktesløshet.

Skal Guds kraft, Hans nåde, huse oss, bør vi først gjøres maktesløse. Derfor vær kun trøstig i din maktesløshet, hva den så er opprullet av. Det er vel nok således, at Herren har overlatt deg til din synd og dens utløpere og dermed ydmyket deg til den fortvilelse, i hvilken du kommer Ham i hu, eller har fått gehør for Hans ord. Hans ord idag lyder således til deg: Han gir den trette kraft og styrker den, som ingen krefter har. Så vent på Ham, du skal ikke vente forgjeves. For som en far forbarmer seg over sine barn, så forbarmer Herren seg over dem, som frykter Ham. Synderen får syndenes forlatelse for Kristi skyld.

*Sogneprest Carlo Brossmann
(Fra eldre dansk Skrift)*

Jonas' ulydighet

Les Kap. 1.

Jonas, en hebreer, vekket opp til å være Herrens profet for hedningefolket i Ninive. Det lå nær for jøden å tenke; hva bryr vel Gud seg om hedningefolkene, det er jo oss Han har utvalgt? Men hedningefolkene lå også Herren på hjertet. Det er åpenbart på mange steder i den gamle pakt, men først i den nye pakt er det åpenbart i all sin herlighet, at hedningene er medarvinger og hører med til legemet. Ef. 3,6. Det er åpenbart at du i Jesus Kristus hører med!

Hvordan ble så Jonas profet? Jo, Herrens ord kom til Jonas, og hadde en bestemt ordlyd; *det lød så*. (v1).

Det var ikke sine egne tanker og meninger om hedningenes liv og vandel Jonas skulle bringe, men Herrens ord. Disse *gjerninger* er under Guds mishag og dom. Der hvor det ikke ved lov og orden settes en brems for dette, der ender det med at Herren må gripe inn til dom!

Når Jonas nå fikk den store mulighet til å gå ærend for Herren, himmels Gud, Han som skapte havet og det tørre land (v9), da kunne han vel ikke komme fort nok avsted? Stå opp, gå til Ninive - slik lød Herrens ord til Jonas. Men Jonas stod opp for å flykte til Tarsis, bort fra Herrens åsyn. M.a.o. stikk motsatt vei.

Han trodde på det tidspunkt at Herrens åsyn var begrenset til et visst sted på jorden, men måtte snart sanne noe annet, som også salmisten i Salme 139, vitner om: «- og vil jeg bo ved havets ytterste grense, så fører også der din hånd meg, og din høyre hånd holder meg fast.»

Det var jo ikke meningen at Jonas skulle dra til Ninive alene, mens Herren ble tilbake i Israel. Å nei, vi ser at da Jonas klaget over det døde kikajontreet, der han hadde satt seg østenfor byen (4,5), så var også Herren der og talte med ham. Og Jesus sier da også til sine vitner; «- se, *jeg er* med dere alle dager inntil verdens ende.» Mt. 28,20.

En profet er bare et «rør» Herren taler igjennom, og ingenting *i seg selv*. Slik er det også mange som tar anstøt, og skyver fra seg det de hører fra en prekestol, selv om det var visdomsfull tale, full av Ånd og sannhet. For når forkynneren stiger ned, så finner de bare et vanlig menneske, kanskje til og med en som det *er mindre ved*. Men det er Guds ord det dreier seg om, og ikke forkynnere og profeter! Elieser skulle hente en brud til sin Herre, *Isak*, ikke til *seg selv*. (1. Mos. 24).

Vi ser det også på Jonas her, ing-

enting i seg selv. Og lignende skrøpeligheit åpenbares om selveste ildprofeten Elias (1. Kong. 19). Visse vers hos Jesaja og Jeremia, tyder på at også de vaklet.

Det var altså ikke for deres egen fortrefelighets skyld at de ble kalt til profeter, men de var utvalgt til det etter Herrens råd, fra mors liv av. (Se Jeremias og Paulus).

Jonas var redd for å gå! Han skulle refse hedningenes synder og forkynne Guds dom, og han forsto hva det ville kunne koste. Er vi *for* villige til å gå i dag? Hvorfor forsøker ikke vi oftere å flykte fra Herrens kall? Er det noe vi ikke har forstått, nemlig hva det vil komme til å koste?

Så mye av forkynnelsen i dag oppfordrer mennesker til å gå, men det er ikke alle som skal gå! Men drevet av Den Hellige Ånd, drevet av Guds ord, går de som skal gå.

Særlig i kristne ungdomsmiljøer idag, går tekstene i sangene som oftest ut på dette, å gå for Herren. Og så synges da dette ut med største frimodighet, vrikkende til gospelrytmer. Men Jonas stod opp for å flykte til Tarsis, *bort* fra Herrens åsyn.

Kan hende tenker mange at det er et annet budskap idag. Kun gledesbudskap! Ja, det er sant, at det er et gledesbudskap, men det har også sin veldige konsekvens å forkaste dette gledesbudskapet. *Det* er også en del av budskapet! «Hvis dere ikke om-

vender dere, så skal dere alle omkomme på samme måte.» Luk. 13,3 og 5. Dette er *Jesu* forkynnelse! Det finnes ikke noe tredje alternativ. *Dette* er redningen! Ellers så skal du selv måtte svare Gud regnskap til minste detalj, og ikke minst dette at du ved forkastelsen av evangeliet, har gjort Gud til en løgner. 1. Joh. 1,10. Du må ikke tenke at alle skal glede seg over dette budskapet!

Men Herren, Han som er langmodig og rik på miskunnhet, Han så en mulighet for Ninives folk, derfor ville Han sende dem en profet. Men profeten la på flukt bort fra Herrens åsyn. Han la ut på havet. Men der ute på havet skjedde det noe, som i grunnen er en stor trøst for oss alle. Vi ser nemlig det, at Herren ikke oppgir sitt skrøpelige kar så snart, men sender en storm etter ham, for å føre ham tilbake.

Ja, hvor mange har ikke forsøkt å flykte fra Herrens åsyn, fra Herrens kall, og så har stormen brutt løs i deres liv, så forskjellig kan hende fra den ene til den andre, men «storm» er rette betegnelsen.

Skipet holdt på å bli knust, dødsangsten grep sjømennene og de ropte til gudene sine. Å, for en nød når hedningen dør, og roper og ber forgjeves til sine tomme avguder.

Det har alltid vært sterke krefter i virksomhet imot kristen misjon, og er det fremdeles idag. Dette er drevet

frem av Satan! Må Gud gi oss nåde til å se hva det *i virkeligheten* dreier seg om.

For å lette skipet (les: for å berge livet), kastet de lasten ut i havet. En påminnelse for oss i vår materialistiske tid. Om vi eier mye så har vi tross alt ikke vårt liv av det, og det er forutsagt, at på den ytterste dag, da hele dette «skipet» vi kaller vår verden skal bli knust, da skal menneskene nettopp kaste sine guder av sølv og gull - bort til muldvarpene og flaggermusene, de som holder til i mørket. Jes. 2,20. Da vil de innse hvor lite det kan hjelpe dem. Da råtnes det for øynene på dem, sølv og gull, et æret navn uten Gud, æresbevisninger og alt mennesket har gjort seg stort av. Da Gud trenger igjen-
nom og dømmer *det skjulte* hos menneskene. Rom. 2,16.

Det ble ingen virkning av deres rop, så skipsføreren gikk da til Jonas: Stå opp og rop til *din* Gud! Han var jo også *deres* Gud, men de kjente Ham ikke. Så kastet de lodd for å finne den skyldige, og loddet falt på Jonas. Her åpenbarte Gud seg i sin allmakt for de hedenske sjøfolkene, for Jonas hadde allerede fortalt dem at han flyktet bort fra Herrens åsyn. (v10).

På deres bønn om råd, kommer Jonas med dette svaret; Ta meg og kast meg i havet! Å, for dyp av visdom i Gud; han skulle fremfor alt

være et forbilde på Jesus, denne profeten. «Er det meg dere leter etter, *så la disse gå!*» Joh. 18,8.

Å, hvor små våre tanker blir da! Var det altså Guds vilje at profeten skulle flykte? Ellers så ble det vel ikke noe Jonastegn, Jesus i sin tid kunne henvise til? Ja, vi vil gjerne romme Gud i vår tanke. Det må jo være «fornuftig!» Men den rettferdige skal leve *ved tro!*

Vi ser at de ikke var noen vanlige røvere disse sjøfolkene. En hedning kan være vel så rettskaffen og medfølende som noen kristen. Det er såvisst ikke der skillet går. Så ser vi også at de ikke umiddelbart tok imot Jonas' «tilbud», og kastet seg over ham, men prøvde først å ro tilbake til land, men *de maktet det ikke.* (v13). Å nei, ingen hedning rokker det aller minste ved Guds vilje. Han som troner i himmelen ler av hedningenes larm og opprør. Slm. 2,4.

Da ropte de til Herren, og da gjorde de som Herren ville. Da la stormen seg, som den også gjorde på Genesaretsjøen på Jesu ord vel 750 år senere. Denne Jesus fra Nasaret, denne tømrreren, dette mennesket som sto frem i Israel, var (er) altså den samme Herre som sendte stormen etter Jonas. Gud, *den allmektige*, sier Han til Abraham. *Mennesket* Jesus Kristus.

V16. Kjennskap til Gud hadde de, men bare til lovens Gud, Han som i

sin vrede og allmakt krever til regnskap, som ikke lar synderen slippe bort ifra oppgjøret, men setter himmel og jord i bevegelse for å innhente ham.

De hadde jo sett Jonas bli slukt av havet, og *da* sluttet det å rase. Derfor var de grepet av stor frykt innfor Gud. Derfor bar de frem offer og gav løfter. Ja, de var i sannhet fremdeles hedninger. Det er også du og jeg så lenge det bare er denne Gud vi kjenner. Da dyrker vi Herren som hedningene dyrker sine guder. Da er Herrens *ord* ennå ikke åpenbart for

deg. Ordet som ble kjød og tok bolig iblant oss. Han som gav seg selv (i havet) for våre synders skyld.

«Frykt *er ikke* i kjærligheten, men den fullkomne kjærlighet driver frykten ut. For frykten har med straff og en vond samvittighet å gjøre, og den som frykter, er ikke blitt fullkommen i kjærligheten.» 1. Joh. 4,18.

Kjenner du Ham?

Einar Kristoffersen

(Forts. neste nr.)

Referat fra årsmøte i N.L.L. 1993

Årsmøtet ble åpnet med andakt av Ragnar Opstad som leste fra 2. Kong. 20, 13-17 om at Herren stred for sitt folk. Da ble det ein stor seier, som skulle deles mellom alt folket.

Slik er det og med den seier Jesus vant for oss, den får også vi del i.

Deretter ble de som er gått inn til hvilen minnet. Det var Klara Straumstein, Tørvikbygd og Gudrun Birke-land, Stord.

Årsmelding og regnskap ble lest opp og godkjent. Gaveinntektene for Lekmannsmisjonen og Bibelskolen samlet, viser en økning på kroner 291.000.

Ved valg til Landsstyret ble Ragnar Opstad, Nærbø (gj.v) og Dag Rune Lid, Norheimsund (ny) valgt inn. Fra før står Reidar Linkjendal, Sannidal, Håvar Fjære, Sandefjord og Karl B. B., Randaberg. Sistnevnte ble gjenvalgt til formann.

Varamenn ble Johannes Straumstein, Tørvikbygd, John Flaten, Askim og Sverre Ånestad, Varhaug.

Til valgnemnda ble Sven A. Berglund valgt inn, mens fra før står Einar Kristoffersen, Kragerø og Ragnvald Lende, Nærbø.

Marit Kolnes, Randaberg og Torunn

Ånestad, Varhaug fortsetter som revisorer.

Årsmøtets store sak var Bibelskolens videre drift. Rektor Per Bergene Holm orienterte om skolen og om forhandlinger med kommunens representanter for Fossnes-senteret.

3 alternativer er vurdert etter oppføring fra Landsstyret.

1. Leie av bygninger. Pris pr. kvadratmeter er kr. 300 inkludert strøm m.m.
2. Umiddelbart kjøp av bygning er. 3 bygninger er aktuelle på tilsammen 3287 kvadratmeter for kr. 2 millioner.
3. Leie av bygninger med mulighet for

senere kjøp. Her er prisen ukjent, da en ikke vet hvordan bolig prisene vil stige eller synke i framtiden.

Et flertall i landsstyret (4-1) la fram forslag på kjøp umiddelbart av de tre bygningene for kr. 2 millioner. En av bygningene er tenkt til personalbolig.

Debatten viste at det var flere meninger om kjøp eller ikke. Men ved avstemming ble landsstyrets forslag vedtatt med 55 mot 19 stemmer. 5 stemmer var blanke.

I gave til Lekmannsmisjonen ble det gitt kr. 42.000 og til Bibelskolen kr. 32.000.

Lars Fossdal (ref.)

Det blir **ÅPNING** og **INNVIELSE** av BIBELSKOLEN
11.-12. september – med fest lørdag, kl. 18.00
og møte søndag kl. 11.00.

Tale av Sven Berglund.

Innmelding til Bibelskolen på Fossnes, Fossnes, 3160 STOKKE
Tlf. 33 33 93 98

Styret